

"मला नाही येत."

एके दिवशी,

"कांदा बारीक चीर गं."

"मला नाही येत."

एका वेगळ्या दिवशी,

"गूळ बारीक चिरुन डब्यात भरून ठेव."

"तुमच्यासारखा मला नाही येत."

"हे असं बोलून नक्की काय होतंय हे कळतंय का तुला वैभवी?"

मी रोज स्वयंपाक करणाऱ्या आमच्या वैभवीला विचारलं.

"मला येत नाही. म्हणजे झाली ना मेंदूची सगळी दारं, कवाडं बंद. सगळ्या शिकण्याच्या गोष्टी असतात गं. जेव्हा चालायला शिकलो, शंभर वेळा पडलो असू. पण जर म्हटलं असतं मला येत नाही आणि हार मानून टाकली असती, तर स्वतःच्या पायावर आपण उभे राहू शकलो असतो का?"

आठवते काही वर्षापूर्वीची गोष्ट. तीन वर्षांच्या 'मातृत्वाच्या' ब्रेक के बाद जेव्हां पुन्हां जाहिरातक्षेत्रात नोकरी धरली त्यावेळी जग खूप बदललं होतं. कम्पुटरने विश्व व्यापलं होतं. फक्त ३ वर्षापूर्वी कागद पेन्सिल युग होतं आणि आता वेगवेगळी अप्लीकेशन्स डोक्यावर बसलेली होती. फ्रिहॅंड, फोटोशॉप, इलस्ट्रेटर...मँक. सगळे डोळे वटारून. आणि माझं धाबं दणाणंलेलं. ॲफिसमध्ये वेगवेगळे विभाग असतात. त्यातील क्रिएटिवमध्ये मी येते आणि आर्टवर्क करण्यासाठी वेगळा स्टुडियो असतो. ह्या सगळ्या प्रोग्रॅम्समध्ये त्यातील एकेक कलाकार असतात वाकबगार.

मग सुरुवातीची काही वर्ष जे काही अपमान सोसावे लागले ते विसरणे कठीण. कम्पुटर बुवांशी मैत्री जुळेस्तोवर. वरिष्ठांकडून ते अगदी कम्पुटर ॲपरेटरपर्यंत. डोकं आहे पण हात नाहीत अशी परिस्थिती. मग अर्थात पगारवाढ लांबली...बढती दुरावली. डोळे कायम डबडबलेले. चेहेरा कायम रडवा.

मग काय पाठ दाखवणार काय?

"मला नाही येत" असे म्हणणार काय?

चपात्या येत नव्हत्या. मग सवयीने भाकऱ्यादेखील जमून गेल्या.

साई ट्रेन पकडता येत नव्हती. पण नंतर भर गर्दीच्या वेळी धक्काबुक्की करत डब्यात घुसता आलं मराठी शाळेत शिक्षण. जे जे मध्ये इंग्रजीचा संबंध शून्य. सुरुवातीला वाटली भिती. मिटींग्समध्ये इंग्रजीतून बोलायला. पण मग काय, "मला नाही येत" असे म्हणणार काय?

तेच मुळी "मला नाही येत!"

कांदा बारीक चिरावा.

पापलेटच्या मस्त तुकड्या कराव्यात

फोटोशॉपमध्ये तुकडे जुळवावेत.

आणि इलस्ट्रेटरमध्ये लेआउटची झाणझाणीत फोडणी घालावी.

कलायंटला त्या जगभर मानल्या गेलेल्या इंग्रजीतच प्रेझेंटेशन्स करावीत.

आणि आयडीया विकावी!

आहे काय आणि नाही काय ?

- अनघा निगवेकर

<http://restiscrime.blogspot.com>